

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PREVOST

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΡΑΓΙΣΕ...

ΙΝΟΜΑΙ τόσο δειλή άμα σε σκέπτομαι, αγαπημένη μου, φοβάμαι τόσο τόν σκληρό, τόν εϊρωνικό σου γέλιο γιά ότι όνομάσεις «αισθηματικές θλακαίες», πού σε θεσάιδ τώω άντελώο γαμένε και δέν ξέρω πώς ν' άρχίσω γιά νά σοο πώ έκείνο πού π ρ έ ι νά σοο πώ. Τ. τά θέλεις, Είμαι κι' έγώ γυναίκα, δηλαδή ένα πλάσμα κουτό, άπλό, τρυφερό, χωρίς τίποτε τόν ιδιαιτέρου πού νά μέ κάνη νά ξεχωρίζω άπ' τις άλλες γυναίκες...

Άμα θέλω νά μιλήσω γιά πράγματα πολύ προσωπικά - πολύ δικά μου - όσο κι' άν σκέπτομαι, δέν μούρχονται στά χείλη παρά φράσεις κοινές, χλιοειπωμένες...Κ' είναι τόσο δύσκολο νά τή κάωεις κείνο πού είμαι μέσα του. Πολύ περισσότερο μάάλιστα, όταν γραφή σε σένα, Ρομπέρ μου, σε σένα πού τό κοροιδεύεις όλα...

Έτσι λίγο άκόμα και θάρχηζα τόν γράμμα μου μέ τή γνωστή φράσι: «Όταν θά διαβάσεις αυτός τις γραμμές, δέν ν θάμαι πεισά στή ζω ή...» Άλλά σκέφθηκα, πώς όταν τήν διάβασεις θά σ' έπιαντα τά γέλια, θά τήν εύρισκι, μελοδραματική, φιλολογία της δεκάρας... (Βλέπεις ξέρω καλά τις έκφράσεις σου). Κι' έτσι στασιάζω... δέν ξέρω πού πώς ν' άρχίσω... Κι' όμως, ή ξερή αλήθεια είναι πώς ή Άνια σου θάνε πεσάμμένη όταν θά διαβάσεις αυτό τόν γράμμα...

Μή γελάς, σε θερμωπαρκαλώ, αγάπη μου. Δέν εινε θεσάια καί τόσο στείο νά πεθαίνη κανείς νέος. Καταλάβαινες πώς πρέπει νάχη θαρεθή τή ζωή γιά νά φτάση στό σημείο αυτό... Κι' άν άκόμη δέν λυπηθής κι' έν δέν κλάψης αυτή πού σ' έλτρει και πού θά πεθάνη προφέροντας τ' όνομά σου, μη γελάσης, αγαπημένη μου, μη κοροιδεύης... Δέν σοο ζητάω τίποτ' άλλο άπ' αυτό... Είνε πολύ; Γι' μιά τελευταία φορά, άφησέ με νά σοο πώ όλες τις αισθηματικές θλακαίες μου, άφησε ν' άπλόσω στό χαρτί ελλη τη δεκάριχη φιλολογία μου, πού μου θαραίνει τήν ψυχή. Θάνε ή τελευταία φορά πού σοο σκεπίζω, αγάπη μου...

«Ποτέ δέν θέλησες νά καταλάβης τήν, τρυφερότητα, τήν τελή ή αγάπη πούχα γιά σένα, Ρομπέρ. Όταν γνωριστήκαμε, δέν ήμουνα πεισά ένα άδωο παιδί - έ να σπαγο κορίτσι πού ζή μονάχη στό Παρισι και κερδίζει τή ζωή του δέν μπορεί νά μείνη άδωο - ήμουνα όμως άγνή, Ρομπέρ, σ' τό σοο τό όρκίζομαι!... "Ησοοσα ό πρώτος άντρας πού μούγε μιλήσει γι' αγάπη, μά άν σοο τώ έλεγαν, δέν θά μέ πιστεύεις κα' θά μούλεγες: «Τίνος τά πούλά αυτά; Τί είσαστε σείς ή γυναίκες! Μάς περιτέ για κορόϊδα...» Κι' έτσι έν είπα τίποτα και σ' άφησα νά νομίσω ότι ή θέλες...

«Πόσο θάθελα νά σοο φώναζα: «Πάρε με μακριά από τό Παρισι, σ' ένα μέρος ήσυχου, σ' ένα σπιτάκι έξοχικό, κράτησέ με τά διάφορα έγγραφα της οικογενείας της, Ξαφνικά, μέσα σ' αυτά θρήκε τό πιστοποιητικό τού γάμου της μητέρας της μέ τόν ήθοσιο Ρουσοώ. Παραξενεμένη ζήτησε διάφορες πληροφορίες κι' έτσι έμυθε όλη τήν τρυφάδια τού πατέρα της. Πήρε λοιπόν τήν άπόφασι νά τόν Ξαναθρή και νά τόν κάνη εύτυχιόμένο. Καί πράγματι, μετά έξη μήνες, ένα γράμμα από τό Μοντεβίδεο τήν πληροφορούσε ότι ό πατέρας της ζούσε εκεί κάτω σε άθλια οικονομική κατάσταση. Η Λουίζα τού έστειλε τότε άφθονα χρήματα και μέ θερμά λόγια τόν παρακαλούσε νά γυρίση στή Νέα Υόρκη.

Ό Λουί Ρουσοώ Εξέχασε όλη τήν τραγική ζωή του. Αυτό τό γράμμα της κόρης του, τήν όποία δέν είχε γνωρίσει τού έβωσε δύναμει και τού Ξαναχάρησε τήν χαρά και τήν εύτυχία. Πήρε τό πρώτο υπερασκέτιο κι' έπέστρεψε στήν Νέα Υόρκη, στήν όποία άλλοτε τόσο είχε δοξασθί. Η κόρη του τόν παρελάβε από τό πλοίο και τόν άδήτησε στό μέγαρό της. Καί σήμε, α ό Λουί Ρουσοώ εινε ό πώ εύτυχιόμένος πατέρας τού Νέου Κόσμου, γιά τή έγε μιά πεντάμορφη κόρη πού τόν λατρεύει και γιά τή ζωή του έχει πάλι ένα μεγαλό σκοπό: νά προστατέη και ν' άποκαταστήση τό παιδί του.

ΤΖΩΝ ΠΗΡ ΣΟΝ

κοντά σου λίγο καιρό, λίγες θδομάδες, λίγες μέρες...Ίσα-Ίσα γιά νά άντικρύσω λίγο τόν ούρανό, άκουμπώντας στόν ώμο σου... Ίσα-Ίσα γιά νά ζήσω τό ύπόλοιπο της ζωής μου μ' αυτή τήν άνάμνησι...τό Παρισιού...»

«Μά τό γέλιο σου κάθε φορά πού σοο μιλούσα τρυφερά μ' έκοβε στή μέση...και σιγά-σιγά έπαυαν νά λέω αυτό πού αισθανόμουνα... Σ' άφησα νά σέρνης τήν αγάπη μας στά θρωμερά κέντρα χωρίς νά διαμαρτύρωμαι πειά...

«Πόσο θά σε συχαίνουμαι, Ρομπέρ, άν δέν σ' αγαπούσα... Άγάπη... Μπορώ και μεταχειρίζομαι πειά έλεύθερα τή λέξη αυτή, πού τήν κοροιδεύεις πάντα... τή λέξη αυτή πού ξεχειλίζει μέσα μου και δέν τολμούσα νά τήν προφέρω...

«Ρομπέρ, Ρομπέρ, γιά τή νά μη θέλησής νά κυττάξης ποτέ μέσα μου; Πόση καλωσύνη θαδρισες, πόση τρυφερότητα!... Σκεπτόσουνα τουαλέτες, σουπέ, κούρες, ντάσιγκ, βάτρας, μά δέν σκέφθηκες ποτέ, Ρομπέρ, πώς δέν ήμουνα γεννημένη γιά μιά τέτοια ζωή. Πώς μέ παραγνώρισες, αγαπημένη μου, πώς δέν θέλησες νά δής ποτέ σ' έμένα τίποτ' άλλο παρά μιά κέντραλούδα πού πρέπει νά τήν ντύνοια στά χρυσα...

«Ότι ήταν έπιπόλαιο, ότι ήταν φεύτικο, τό θαύμαζες στίς άλλες γυναίκες κι' έγώ μ' όλη μου τή άδέξια ειλκρίνεισι σου λέγα πάντα:

«Δέν είμαι ή γυναίκα πού σοο ταιρίαζα, μά σ' αγαπώ, Ρομπέρ, σ' αγαπώ όσο δέν θά σ' αγαπήση καμμιά άπ' αυτές...»

«Τί νά τήν κάνω μιά τέτοια αγάπη;» μούλεγες μέ τή σκληρότητα πού σ' έχαρτακίριζε. «Είσαι πληκτική σάν τόν γάμο... Γι' αυτό δέν θέλησα ποτέ μου νά παντρευθώ...»

«Πώς μ' έπληγωες, Ρομπέρ, πόσο θαθεία μ' έπληγωες! Κι' έπιγια τά δάκρυά μου γιά τή ξέρω πώς οι άντρες θαρεϊοιονται τά κλάματα. Έκανα πώς είμαι εύθυμη, αδιάφορη κι' ήσοια ένθουσιασμένος ποδγες καταφέρει νά μέ απαλλάξής από τούς κρωματισμούς της δεκάρας.

«Ε λοιπόν, φθάνει πειά! Άς πάμη αυτή ή φριχτή κομωδία... Δέν άντέχω πειά... Δέν έγώ πειά τή δύναμι νά παλεύω. Δέν φταις έσύ, αγαπημένη μου, φταιει ή μοίρα πού ένωσε τούς δρόμους μας, άφού διαφέραμε τόσο ό ένας από τόν άλλον... Θ' άπορήσης όταν μάθης ότι σκεπτόμην γιά σένα, γιά τή δέν μπορούσα πειά ν' άνθέξω στήν διασκεδαστική ζωή πού μούκανες, μά ήσως αυτό σε κάνει νά καταλάβης πώς ύπάρχει στή ζωή και κάτι πού λέγεται «καρδιά», κάτι πού όταν ραγίση σπάζει...πεθαίνει...»

«Σ' άφίνω, αγάπη μου, δίχως κακία, δίχως σκηνές, δίχως κλάματα...Έ-οι όπως ήθελες...Κανείς δέν θά μνηή γιά τήν πενα... Κανείς άλλος από σένα...»

«Άφού πεθαίνω τόσο διακριτικά, χωρίς νά σ' ενοχλήσω καθόλου, πές μου τουλάχιστον πώς δέν θά γελάσης πώς δέν θά κοροιδεύης και πώς δέν θά μέ ξεχάσης πολύ-πολύ γρήγορα... Σ' αγαπώ, Ρομπέρ, σ' αγαπώ, πεθαίνω γιά σένα!...»

Η Άννα σου
MARCEL PREVOST

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τόν προσεχή Ίουλιον συμπληρώνονται πεινήτα χρόνια από τότε πού ό Παστέρ εφάρμοσε γιά πρώτη φορά σ' ένα ασθενή τόν αντιτυλοσικόν όρρο του. Ό ασθενής αυτός ζή άκόμα, εινε 62 έτων και ύπηρετεί ως θυρωρός στό Ίνστιτούτο Παστέρ.

Στό Μιλάνο έγινε πρό ήμερών ένας παράδοξος γάμος. Κά ποιος γέρος, ό Φρατζέσκο Ντεπόλλα άλαντοπόιός, 80 έτων, παντρεύτηκε μιά συνομήλικόν του, τήν όποία...είχε Ξαναπαντρευτή πρό 50ετίας και τήν είχε χωρίσει.